

милитѣ и тѣхниятѣ водачѣ плунаха по моретата и подирѣ два месеца пѣтъ слѣзоха на български брѣгѣ. Бѣше късна есенъ, когато седемтѣ камили отъ Сирия нагазиха пожълтѣлата трева на Тракийското поле. Марица носѣше опадала шума отъ дърветата къмъ Бѣло море. Цѣлъ денъ пѣтуваха камилитѣ презъ полето и вечерѣта керванджията ги спрѣ да ношуватѣ. Наведоха се камилитѣ, пиха вода отъ Марица и се прѣснаха наоколо. Бърже настана нощъ и въ далечината затрептѣха далечни огньове. Керванджията се обърна къмъ ковчега: — Госпо-

дарю, — каза той, — стигнахме вече. Тука е твоята родна земя!

И посегна да снесе ковчега. Но щомъ ковчега съ мъртвия сирийски царъ опрѣ до земята, изведнажъ се вкамени. Вкамениха се и седемтѣ камили съ имането на гърбоветѣ.

Минаха оттогава много вѣкове. Времето дълго трупѣ съ две шѣпи прѣстъ върху вкаменитѣ седемъ камили, додето израстоха срдѣ равното поле, седемъ високи хълма. Върху тѣзи хълмове лежи днешниятѣ градъ Пловдивъ.

